panna, ta ſaaks liig lihhawaks, mis läbbi willi enne aega mahha panneb. Kuſt ma ſedda teik wöttan? kui ma ſedda ſulle teik woiksin ſelgeks ſelletada, ſelle kuulmisſe tarwis on ſul head pitka meelt waea, et ſa enne mo könne löppemiſt ennaſt pahhandades mulle middagi körwa peäle ei tösta.

H. Sinna olled jo ſiitſadik küllalt nominud, kas ſa nüüd alles hakkad jutluſt piddama? Ommeti pallun ma ſind räkida.

P. Noh hea kül, ſa ei lubba ſiis mitte wihhastada, kui ma ſind nago wallatumat poisſi eeſt ja taggant ſannadega läbbi wilgutan.

H. Jah, kui ſe agga mitte liaks ei lähhe.

P. Hans, ſa küſſid, kuſt ma ni paljo ſönnikud ſaan, nago olleks ma ehk mönda koormat warrastanud, ehk wahheſt ſinno ſealautaſt, kus pörsſad piggi ſees pöörlewad ja ſittaſed, mustad wälja nähwad, et prillita wates arro ei ſa, kump ots neil käies ees peab ollema; niſuggusſes mundris jookswad nad allati külla tännawas kiſſentades: iu, iu, iu, wiu, wiu, wiu, mis keige küllale teutusſeks on, te käiatte ſilmas talwe aeal; külmetab lautas teik köwwaks, ſiis

peab waene loom nago hägge ſelgas maggama, nenda waewad Jummala lodud lomi, nago olleks ſul nendega lubba tehha, mis ſa tahhad. Sa lodad niſuggusſeſt lomaſt hea ſu pärraliſt leiwa körwaſt, ja tahhakſid et lomad ſel wiſil paljo head ſönnikud peakſid ſiggitama, kas ſe woimalik on? ei koggoniste. Ja nendaſammaſuggune luggo on teitel igga laudaga ja igga ühhe lomaga, kandſoneſt ſadik on lomad piggi ja paſſa ſees, lomade reied ſitta rulliſid rippakil täis; kas ſel wiſil peab teik heästi korda minnema, lomad rammuſad ollema, ja ſönnik ſigginema? Toa ja rehhealluſe taggune on ſul kes teab mis aiaſt jubba mäddand ölle pahna täis, kus rottid igga aasta weel jure leikawad, ſa hoiad ölgi, et ſa müa ſaakſid ja nälgad ommad lomad ni kaugele, et kondid lihha peäle kaswawad; tulle otſi, kas ſa minno maiade ümbert ka kuskilt purro ehk pahna lohhakil peakſid leidma, teik ſaab korra pärraſt lomade alla lautade ſiſſe korristud, kus ta kalliks ſönnikuks ſaab walmistud. Kewwade aego, kui ſönnik on ärra wäetud, ſiis toon ma karjama metſaſt weel purro, riſun teik kokko: männi okkad, kurdid, kaewan

Eesti rahwa mÃƒÂ¶nnus Kalender 1871, lk. 24